

бранъ разговоръ върху четението сж хубави и щастливи забавления които отниматъ за нѣколко време отъ мъжътъ и жената беспокойствието отъ работитѣ, грижитѣ за семейството и опасността отъ тѣсната дружба. Не казвамъ че жената трѣбва да се старае да има повече умъ отъ колкото природата ѝ е дала: естественното, макаръ и просто, струва всякога повече отъ високомѣрилата глупость; но желателно е тя да обработва умътъ когото притежава. Нито пъкъ искамъ отъ нея дълбоки и специални познания, но едно общо расположение да разбира и оцѣнява. Не искамъ жената да отива до тамъ, щото да знае разликата мѣжду разнитѣ кроеве и слогове на водчеството, да знае историята на разнитѣ живописни училища, или да приема такъва или онакъва книжевна теория; по това което искамъ е, да не стои бесчувствена прѣдъ единъ великъ паметникъ или прѣдъ една хубава картина, да чете Госпожа Севине безъ да ѝ дотѣгне, и да слуша една трагедия безъ да ѝ се доспи.

Въ послѣдната глава казахме че мъжътъ трѣбва да бѣде учитель на жената си, и да я упражнява на по силни и по здрави разсуждения отъ ония които въобщѣ дължи на възпитанието си. Но и жената може отъ нейна точка зрѣние да довърши възпитанието на мъжътъ: тя може да отмахне грубостта му, да го отдалѣчи отъ нѣкои долни или просташки навици, — съ една дума, да изглади обноснитѣ му и да го направи по достоенъ за човѣческото общество. Даже и да не съществува прѣдиполагаемото неравенство въ възпитанието нѣжду мъжътъ и жената, пакъ